

Jakub Němeček

Na lovu kvizonů

edice Pemmikan

Na lovu kvizonů

Copyright © 2022 Jakub Němeček

Cover art © Jakub Němeček

Pemmikan Library # 1

První vydání. First edition.

ISBN: 978-80-88299-20-2

Vyšetřování

Prší. Je noc. Jakási dívka vstává z lůžka, otevírá okno a nahá usedá na okenní rám. Narostou jí veliká blanitá křídla, zavřeští, vrhne se do noci a zmizí ve tmě.

V protějším domě sedí na židli pod světlem holé žárovky muž. Horní polovina jeho těla zvolna nabobtná v obrovský růžový trychtýř. Když se v něj promění hlava, paže i trup, muž vstane ze židle a silnými nohama se odrazí od země. Horní, širší konec trychtýře se s mlasknutím přilepí ke stropu, muž zůstane viset a spokojeně kýve nohama. Vypadá to, že se dnes večer skvěle pobaví.

Ležím ve vaně plné krve a hrud' mám proklátou oštěpem. Špionážním dalekohledem sleduji skrz zdi obyvatele města B. Slábnu, nedokážu vstát. Vyšetřování je u konce, plukovníku, a já se pokusím podat vám o něm zprávu. Diktafon disponuje vlastním vývojovým cyklem, po jehož ukončení se promění v malé létající zvíře a dorazí k vám.

Přijel jsem do města B. unavený po dlouhé cestě. Mé zářivě modré peří k sobě ihned přitáhlo zvědavé pohledy.

Na místě činu čekal už jen slizký parazitický konstábl, přilepený zevnitř ke skříni. Konzula zavraždili ve spánku. Tělo bylo zohaveno desetitisíci špendlíků, jež v noci roztrhly okenní tabule a jako hejno rozzuřených sršňů pobodaly spícího. Smrt nastala okamžitě – vykrvácením z desetitisíců drobných ran. Příčinou pohybu špendlíků bylo místní kouzlo, v kraji zcela běžné.

Musím vám oznámit, že konzul nevedl ctnostný život. V jeho notesu jsem našel desítky adres vyhlášených poběhlic, v bytě stovky prázdných lahví, v matracích tisíce falešných bankovek. Důvod k vraždě mohl mít kdokoli. Konzul propadl karbanu, opíjel se, kdekoho urážel, čím dál víc se zapléтал s podsvětím.

Takto politováníhodný život však vedl jen posledního roku svého života. Řekli mi, že smutnému pádu našeho vyslance předcházel románek s místní krasavicí. Pravou příčinou smrti byla nešťastná láska. Je to banální, plukovníku, ale na co jiného umíráme než na banality? (Ještě na osamělost, na tu snad ještě častěji.)

Prší. Hotel se otřásá, jak po mostě projíždí kostěný vlak. Trousí dolů popel. O kus dál na ulici, před výkladní skříní bazaru, se shlukuje dav. Ve výloze stojí obrovská slídová obrazovka a na jejím povrchu běží nejasný, zrnitý, černobílý film. Zaostruji dalekohled. Ano, je to film o mé návštěvě u Manuely Cosimy. Kamera musela být přímo v obývacím pokoji.

Vidím se na obrazovce, jak klepu na dveře vyhlášené krasavice a tvářím se překvapeně, když zjistím, že je to dívka tuctového vzhledu, navíc uhrovitá a s velkým nosem. Vzápětí se dozvídám, že krasavici se stává až v noci, kdy se v něco proměňují všichni Jižané.

Výslech Manuely mi trvá do večera, a tak jsem chtěl nechtěl svědkem její metamorfózy. Manuela Cosima mi oznamuje, že se dokáže proměnit v cokoli, skutečně v cokoli a kohokoli, a dráždivě mě vyzývá, abych vyslovil své přání. Mé severské tělo ji asi fascinuje, jsem pro ni stejně exotický, jako býval konzul se svými šupinami.

Nemá smysl jí vysvětlovat, že i Severané se občas proměňují, že já a konzul jsme kdysi byli téměř jedinou bytostí, vlastně víc než bratři. Manuela se dotýká mého modrého peří. Podléhám

Galaktická seznamka

Hrmf Brškrp miloval Pamela Love. Pamela Love milovala Hrmfa Brškrpa.

Hrmf Brškrp měl chlupaté tělo podobné veliké hrušce obrácené stopkou dolů a posazené na tenkých ptačích nožičkách. Na hrušce spočívala hlava staříčkého motýla s dlouhým nosem, svráštělymi ústy a zakroucenými tykadly. Hrmf Brškrp pocházel z planety Drindron.

Pamela Love byla pozemskou královnou krásy, měla bujné ženské tvary, rozkošné rtíky a veliká nevinná kukadla. Pocházela z planety Země.

Zpočátku, na fotografiích v katalogu, se Hrmf Pamele vůbec nelíbil. Jenže Galaktická seznamka tvrdila, že ze všech bytostí mužského rodu v celé Galaxii bude právě Hrmf Brškrp milovat Pamela nejvíce. Bude to prý láska kosmických rozměrů. Jakmile se s ním Pamela setkala, pochopila, že Galaktická seznamka se nemýlila.

Hrmf byl Pamelou nesmírně uchvácen. Byl totiž od malička silně perverzní. Nevzrušovaly ho ženy, muži ani hermafroditi jeho vlastní rasy a popravdě řečeno už ani nedoufal, že by se kdy mohl seznámit s bytostí dostatečně zručnou na to, aby ukojila jeho výstřední choutky. Když mu však v kanceláři Seznamky vrazili do spárů fotku Pamelu Love, vděčnost nad tím, že se Vesmír konečně slitoval, ho zasáhla jako blesk. Byl ohromen. Ona byla ta pravá.

Neprodleně přiletěl na Zemi, omámil Pamelu svou touhou a až po okraj naplnil její srdce žhavými city.

Kde panuje ryzí cit, na fyzické schránce příliš nezáleží. Pamela sice nijak perverzní nebyla a zpočátku k Hrmfovi pocítovala přirozený odpor, avšak oceňovala na novém nápadníkovi jeho ducha, charisma, a zejména jeho nadšení pro ni samu. Záhy se již s Hrmfem oddávala vášnivému milostnému životu.

Tak začal jejich velký příběh. Chodili spolu do kina, do McDonaldu, do fitness center a na bowling. Večeřeli při svíčkách ve vybraných podnicích. Jezdívají se koupat na pláž a vášnivě se milovali při západu slunce za hukotu vln. Večer

si společně četli v posteli, potom usínali v něžném objetí a ráno přinesl Hrmf Pamele snídani do postele. Tvořili dokonalý pár, ten nejlepší pár milenců na celé Zemi.

Popravdě řečeno, v tu dobu už tvořili *jediný* pár milenců na celé Zemi, protože všichni ostatní Pozemšťané zemřeli ve strašlivých bolestech krátce po Hrmfově příletu.

Pro Pamelu to byla otřesná, nepochopitelná událost, na kterou se snažila rychle zapomenout, a s využitím jejích přirozených charakterových vlastností se jí to i dařilo. Řekla si, že bude věci brát tak, jak jsou. A pro ni stály věci takto: celý svět sice zahynul, zato ona našla svou největší lásku. A Hrmfa přece milovala mnohem víc než celý svět. Ostatně, brzy s ním založí rodinu a celičkový svět se postupně zalidní jejich roztomilými dětmi.

Pro Hrmfa byla zmíněná epidemie záležitostí spíše trapnou, neboť si uvědomil, že nákazu zavlekl na Zemi on ze své rodné planety. Jediná účinná protilátka se nacházela v jeho tělesných výměšcích, a proto z Pozemšťanů přežila výhradně Pamela.

Hrmf měl nejasný pocit, že něco zvrтал. Avšak chtěl-li být k sobě upřímný (a to Hrmf Brškrp

rozhodně chtěl), pak si musel přiznat, že miluje Pamelu ze všech bytostí ve vesmíru nejvíce. Vlastně v celém vesmíru miloval *pouze* ji. Proč by mu tedy mělo záležet na všech ostatních? Koneckonců, neudělal to schválně. A těch patnáct miliard mrtvých těl odklidili během několika málo týdnů roboti PRS-AKGP (Planetární robotické služby pro případ atomové katastrofy, genocidy či pandemie). Nebýt skvělé práce těchto strojů, kdo ví, zda by lásku Hrmfa a Pamelu neotrávil jistý puch.

Moderní technika je však obousečná zbraň. Uklízecí roboti nebyli jedinými automaty na Zemi.

Po pozemských dětech zůstaly mechanické hračky. Zmateně chodily po světě, pletly se Pamelu a Hrmfovi pod nohy a hledaly někoho, s kým by si mohly hrát. Byly neškodné, až na jednoho plyšového medvídku s chybně naprogramovaným mozkiem, politováníhodný to přehmat výrobní linky.

Zmíněný medvídek byl pro účely dětské hračky příliš inteligentní. Dokázal si uvědomit, že holčička, které patřil, přestala fungovat, a usoudil, že kdesi došlo k chybě. S chladnou neúprosností robot se začal pít po příčině závady. Ve dne v noci vysedával u opuštěného internetu, kamerkami

Beldiron

Ne na všechno si vzpomenu přesně a věrně, ale pamatuju si, jak té noci padal sníh. Snášel se na ornamenty kovových branek, na alabastrové střechy opuštěných altánků a ozdobně vyřezávané mostky ze vzácného dřeva, mizel v hlubokých temně zelených tůních i v černých vodách potoků, zasypával tiché jedle, borovice a modříny a vál kolem obrovitých dubů, rozsochatých starců, kteří stáli v králových zahradách už stovky let.

Padal i na mou kamennou hlavu, muselo to tak být, ale já necítil jeho tíhu ani chlad, vnímal jsem zahradu jen dvěma smysly mrtvých – zrakem a sluchem.

Už celý rok jsem byl sochou v králových zahradách. Tuto noc jsem se měl znovu vrátit do těla, které jsem obýval dřív, a byl jsem zvědav, jaké to bude. Po roce stráveném v kameni všechny vzpomínky na horkou tělesnou schránku vybledly a zdály se mi neskutečné.

Vločky tryskaly z nebe jako pomalý příval nájezdníků, jako tiché procesí hvězd. Teď dokonce zhoustly natolik, že temné smrky přede mnou, mí nejbližší společníci, na okamžik zmizely v bílé vánici. Potom proud opět polevil a sníh padal zvolna, jako titěrné bílé písmo na tmavém pozadí smrků, a dál sedal na všechno kolem. Na oblouku branky, jež byla ke mně nejbliž a tvořila vstup do mého zákoutí, rostla vysoká sněhová čepice.

Nastal soumrak. Do zahrad vstoupily mlha a šero. Přestalo sněžit, na obloze krátce zazářila jasná hvězda, ale pak ji mraky opět zakryly. Zahrady byly pusté a prázdné, naprosto tiché.

Měl jsem to ticho rád. Býval jsem kdysi tvorem léta, až trochu moc rozverným, ale králův trest mě naučil vážit si zimního klidu.

Vychutnával jsem čisté mlčení svého zákoutí, když tu se do ticha mé mysli vloudil falešný tón. A pak zas.

Byl to strach. Nezvyklé! Zkoumal jsem ten zapomenutý tón a snažil se zjistit, odkud přichází.

Blížilo se to určitě zleva, valilo se to z lesů za mnou, od hory. Zadíval jsem se tím směrem – zrak duše byl stejně pronikavý jako fyzické oko. Pravda, nemohl jsem říct, že bych něco spatřil

přímo, a občas jsem dokonce nevěděl, jestli jsem se pozorovanou věcí vlastně nestal, zkrátka jsem vnímal svět tak, jako „vidáme“ osoby a věci ve velmi jasném snu.

Nejvíc ze všeho to připomínalo velkou kouli mlhy, valící se lesem. Procházela kmeny hladce jako vítr pustinou. Byla obrovská. Z ní se ozývaly hlasy, zlověstné šepotání a skřípání, tiché sténání. Hlasů bylo mnoho a nezněly ani trochu lidsky. Když jsem se snažil rozeznat víc, spatřil jsem uvnitř koule stovky nebo tisíce kulatých černých tvarů. Celé to vypadalo jako pavoučí vejce se stovkami mláďat připravených se vylíhnout. Díval jsem se dál a všiml si párů očí, které z každé černé koule svítily. Byly to lidské (nebo téměř lidské) hlavy, ohořelé lebky, a z nich vycházelo to šeptání, šramot a mumlání.

Vzpomněl jsem si, co to je.

Přicházel bezejmenný Nepřítel, který ohrožoval Království jednou za nesmírně dlouhé věky. Nejen že neměl jméno (ostatně jiného nepřítel jsme ani neměli), ale postrádal i ustálený tvar. Vzpomněl jsem si, jak jsem před mnoha staletími zažil poslední válku s ním. Tehdy byl hubený a kostnatý, vypadal jako nestvůrný pavouk splete-

ný ze šlahounů, žilek a vláken, mluvil tisíci ústy a kvílel jako vichřice. Myslím, že těmi svými věčnými proměnami ani neměl v úmyslu nikoho klamat. Měnil podoby proto, že si žádnou nedovedl udržet. Vždycky však hovořil hlasy mnoha bytostí a hleděl mnoha očima, a když mluvil o sobě, říkal si „my“.

Naposledy, vzpomněl jsem si, trvala válka s Nepřítelem celá léta a téměř beze zbytku vyčerpala královu i královninu moc. Roky pak nevěžeš obilí, nerozkvetly sady. Obyvatelé říše se ploužili krajem, vyhublí a zoufalí, a zapomínali na radost. Král s královnou zatím odpočívali vysoko v temnotách nejvyšší věže a jen pomalu nabírali sil. Byla to doba temna, obrazně i doslova.

Zvítězit nad námi Nepřítel nemohl, ale mohl nám hodně ublížit. A kromě toho mu chodívaly v patách další, nižší mocnosti – metafyzické krysy, švábi a štěnice.

Jak to, že jsem na to všechno zapomněl? Pravda, nepatřil jsem k těm, kdo by se nějak zvlášť starali o minulost nebo budoucnost.

Odvrátil jsem zrak od lesa a upřel pozornost opět do zahrad. Mraky zvolna pluly a jejich okraje osvětloval měsíc. Stromy šeptaly o strachu a ptá-

Poznámka autora

Tyto povídky vznikly v letech 2012–2015. V té době jste je nejspíš mohli potkat někde na internetu, kde byly volně k mání. Později jsem je ze sítě stáhl, nechával je uležet a občas přepisoval. Jejich vydáním se nejspíš loučím s různými fázemi minulosti: *Beldiron* obsahuje poetické pasáže, které jsem napsal v šestnácti letech, první věta *Pražské povídky* byla naťukána na psacím stroji ve školním věku; a z „politicko-historického“ hlediska je zajímavé, že neurčitý bašounovský „odpor k systému“, v roce 2010 spíš doména osamělých odvážlivců, o desetiletí později (bohužel) metamorfoval v masové hnutí popíračů čehokoli...

Dvě z povídek představují *hommage* dvěma žijícím českým autorům fantastické literatury, kterých si hodně vážím (jsou v povídkách přímo jmenováni).

Děkuji redaktorce Heleně za likvidaci slovního odpadu a skvělé připomínky.

Obsah

Vyšetřování	5
Galaktická seznamka	10
Pravdivý příběh	15
Pražská povídka	22
Vy, kteří vydáváte knihy	26
Na lovu kvizonů	35
Stařec a omře	49
Beldiron	58
Les	81
Kdo příliš mnoho sní	103
Stvoření světa	123